

σθῆσαν διαρκῶς καὶ ἀπαρβιάτως κατὰ τοὺς ὅρους τῶν νόμων τῶν περὶ ἐνώσεως ἀπὸ ἐνὸς τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Σκωτίας καὶ ἀπὸ ἑτέρου τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, καὶ ὅτι τὸ δικαίωμα καὶ ὁ τίτλος ἀρχιεπισκόπων τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν αὐτῶν ἢ ἐπισκόπων καὶ πρεσβυτέρων τῶν διαφόρων διοικήσεων εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἰρλανδίαν ἐκαυνοῦσθαι καὶ ὠρίσθαι διὰ τοῦ νόμου, διετάχθη ὅτι, ἐὰν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ εἰρημένου νόμου πρόσωπον ἄλλο παρὰ τὸ ἀμόδιον κατὰ τὸν αὐτὸν νόμον ἀναλάβῃ ἢ μεταχειρισθῇ τὸ ὄνομα ἢ τὸν τίτλον ἀρχιεπισκόπου ὁποιασδήποτε ἐπαρχίας, ἐπισκόπου ὁποιασδήποτε ἐπισκοπικῆς διοικήσεως ἢ πρεσβυτέρου ὁποιασδήποτε τμήματος τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, τοῦτο ὀφείλει νὰ πληρῶν δι' αὐτὸ τὸ πλημμέλημα 100 λίτρας.

• Ἐπειδὴ δύναται μὲν νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία περὶ τοῦ ζητήματος, ἀν ἡ εἰρημένη διάταξις ἐφαρμόζεται εἰς τὴν χρῆσιν τίτλου ἀρχιεπισκόπου ἢ ἐπισκόπου ὑποθητικῆς ἐπαρχίας ἢ διοικήσεως, ἢ ἀρχιεπισκόπου ἢ ἐπισκόπου πόλεως, τόπου ἢ χώρας, ἢ πρεσβυτέρου ὑποθητικῆς περιοχῆς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Ἰρλανδίᾳ μὴ οὖτος ἔδρας, ἐπαρχίας διοικήσεως ἀρχιεπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου ἀναγνωριζομένου ὑπὸ τοῦ νόμου· ἀλλ' ἡ ἀπόπειρα τῆς προφάσει ἀδείας τοῦ θρόνου τῆς Ῥώμης ἢ ἄλλου συστήσεως τῶν εἰρημένων ὁσθίων, ἐπαρχιῶν, διοικήσεων καὶ πρεσβυτέρων εἶναι παράνομος καὶ ἄκυρος·

• Καὶ ἐπειδὴ συμφέρεται ν' ἀπαγορευθῇ ἡ χρῆσις τοιούτων τίτλων πανταχοῦ τοῦ ἠνωμένου Βασιλείου.

• Κηρύσσεται καὶ διατάσσεται παρὰ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείας, γνώμη συναίνεσι καὶ ἀδείᾳ τῶν πνευματικῶν καὶ κοσμικῶν λόρδων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν κοινοτήτων ἐν Κοινοβουλίῳ ὅτι τὰ ἀποστολικά θεσπίσματα, ψηφίσματα ἢ γράμματα καὶ πᾶσα δι' αὐτῶν διδομένη δικαιοδοσία, ἐξουσία, ὑπεροχὴ ἢ ἀξία, θεωροῦνται καὶ θέλουσι θεωρεῖσθαι παράνομα καὶ ἄκυρα.

• Διατάσσεται ὅτι μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου, πᾶν πρόσωπον ἄλλο παρὰ τὰ διὰ δύναμις τοῦ νόμου διορισμένα εἰς ἀρχιεπισκοπὴν, ἐπισκοπὴν ἢ πρεσβυτέριον τῆς ἠνωμένης ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, τὸ ὅποσον ἤθελεν ἀναλάβῃ τ' ὄνομα ἢ τὸν τίτλον ἀρχιεπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου πόλεως, τόπου, χώρας ἢ ἐπαρχίας ὁποιασδήποτε τοῦ ἠνωμένου Βασιλείου, καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον, εἴτε εἶναι αἱ εἰρημέναι πόλεις, περιοχὴ καὶ ἔδρας ἀρχιεπισκόπου τινος, εἴτε συνορεύουσι πρὸς τὴν διοίκησιν ἐπισκόπου, ἢ πρὸς τὴν ἔδραν πρεσβυτέρου τινος τῆς ῤηθείσης ἠνωμένης ἐκκλησίας, εἴτε μὴ, θέλει ὑποβάλλεσθαι δι' ἕκαστον τῶν πλημμελημάτων τούτων εἰς πρόστιμον 100 λιτρῶν, τὸ ὅποσον θέλει εἰσπράττεσθαι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

• Ὁ παρὸν νόμος δὲν ἐφαρμόζεται, ἐὰν ἐπίσκοπος τῆς ἐν Σκωτίᾳ ἐπισκοπικῆς διαμαρτυρομένης ἐκκλησίας ἐκτελῶν ἐπισκοπικὰ καθήκοντα εἰς ἐπαρχίαν ἢ περιοχὴν τινὰ τῆς Σκωτίας ἀναλάβῃ τὰ ὀνόματα ἢ τοὺς τίτλους τῶν εἰρημένων ἐπαρχιῶν ἢ περιοχῶν· ἀλλ' ὅμως ὁ παρὸν νόμος δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς εἰρημένους ἐπισκόπους ν' ἀναλαμβάνωσιν ὄνομα ἢ τίτλον μὴ ἐπιτρεπόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου. • (ἐκ τῆς Ἀμαρθείας)

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Πετ' ὁ γεννήσας μ' ὑψηλὰ καὶ πτέρυγας δὲν ἔχει,
Περιηγείται τ' ἀπειρον καὶ εἰς τὰ ὕψη τρέγει.
Σήμερον εἶναι πρὸς βορρῶν καὶ ἄβρον εἰς νότον,
Καὶ ἄλλοτ' ἐμφανίζεται μὲ σύριγγόν καὶ κρέτον.
Ποικίλα εἰς τὴν σφαίραν σας κ' ἐγὼ σκορπίω δῶρα,
Κι αὐτῆς μου τῆς ἀφιέως γνωστὴ εἶναι ἡ ὥρα.
Ἐρώτησον ἂν δύνασαι χωρὶς ἐμὲ ἐπίσης,
Καὶ διαρ μ' ἔγης συνεχῶς ἂν δύνασαι τὰ ζήσης.
Ἀπλοῦστατον καὶ εὐκολοτ' ἀναμφιβόλωσ' εἶμαι,
Κ' ἐντὸς αὐτῆς τῆς σφαίρας σου ἀκαταπαύστως κείμαι.
(ἡ λύσις προσεχῶς.) N. Κατρέβας.

H

ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΟΥ

ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ.

[Συνέχεια εἰς φyll. 16.]

12'. Ὁ ἐπίβουλος υἱὸς—ὁ αὐθιγὸς ἐραστής ἐτελείωσε τὰς δεήσεις του· ἠρίθμησεν ἤδη μὲ τὰ κομπολόγια θλα αὐτοῦ τὰ ἀμαρτήματα. Αἱ ὦραι του ἔφθασαν εἰς τὴν τελευταίαν τῶν ἀκμῆν. — Τὸν ἐξέδυσαν δὲ πρῶτον τὴν χλαμύδα, καὶ πρέπει ἤδη νὰ κάψωσι καὶ τοὺς καστανεῖδεις τῆς κεφαλῆς του πλοκάμους. Γέγονεν. — Ὅλοι ἐκόπησαν ἀκριβῶς. — Ὁ πέπλος τὸν ὁποῖον ἐφόρει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης—δῶρον τὸ ὁποῖον ἡ Παρισίνη τὸν εἶχε χαρίσει—δὲν πρέπει νὰ τὸν στολίξῃ καὶ εἰς τὸν τάφον. Καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ ἐκβληθῇ—καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του νὰ δεθῶσιν. Ἄλλ' ὄχι!—Τὸ ὑψηλόφρον ὄμμα του δὲν ὑποφέρει τὴν τελευταία ταύτην ἐξουδένωσιν. Ὅλα τὰ κίσθηματά αὐτοῦ, ἅτινα μέχρι τούδε εἰς βαθεῖαν ἐφάνηντο ὑποκύψαντα καταφρόνησιν, ἀνανεώθησαν ἤδη ἐν μέτρει ὅτε τοῦ δημίῳ αἱ χεῖρες ἠτοιμάσθησαν νὰ δέσωσι τοὺς ὀφθαλμούς του—οἵτινες καὶ δὲν ὑπέμειναν τοιαύτην τύφλωσιν ὡς μὴ τολμῶντες δῖθην νὰ ἴδωσι τὸν θάνατον! « Ὄχι! Τὸ καταδικασθὲν αἰμά μου καὶ ἡ ζωὴ μου εἶναι ἰδικάσας πλέον. — Αὐτοὶ αἱ χεῖρες εἶναι ἀλυσοδεμέναι—ἀλλ' ἂς ἀποθάνω τοῦλάχιστον μὲ ἐλεύθερον τὸ ὄμμα—Κτύπα!» Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, καὶ οὗτοι ἦσαν οἱ τελευταῖοι τοῦ Οὐγῶνος λόγοι. « Κτύπα.»—Καὶ ἔπεσεν ὁ πέλεκυς—καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐκυλίσθη κατὰ γῆς—το δὲ καθημαγμένον σῶμά του, παφλάζον, ἔπεσε μετὰ φόρου εἰς τὴν κόνιν· κρουνοὶ δ' αἵματος ἀνεπήδησαν ἐκ τῶν φλεβῶν. Τὰ δ' ὄμματα καὶ τὰ χεῖλη ὑπέκυψαν κατ' ἀργὰς εἰς βίαιον σπασμὸν—καὶ ἔπειτα διὰ παντὸς ἐστυλώθησαν. Ἀπέθανεν, ὡς ὄφειλε ν' ἀποθάνῃ ὁ πράξας τοιοῦτον ἐγκλημα, ἄνευ πομπῆς καὶ ἄνευ παρατάξεως· ταπεινῶς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐδεήθη, ὡς μὴ ἀπορρίπτων τοῦ ἱερέως τὴν ἀρωγὴν καὶ τὸ ἐξ ὕψους ζητῶν ἔλεος. Ὅτε δὲ ἦτο γονυπετῆς ἐνώπιον τοῦ ἱερέως, ἡ καρδιά του εἶχεν ἀποφ